

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudkyň Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Ivony Šubrtové ve věci ve věci

žalobkyně: **Domara, s. r. o.**, IČ 05734274
sídlem Vrchlabí, Nerudova 1093
zastoupena jednatelkou společnosti Bc. Martinou Plecháčovou

proti
žalované: **Česká obchodní inspekce**
se sídlem Praha 2, Štěpánská 567/1

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 21. 1. 2019, čj. ČOI-9739/19/O100/2700/18/19/Kr/Št

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobkyně se žalobou ze dne 21. 3. 2019 domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 21. 1. 2019, č. j. ČOI-9739/19/O100/2700/18/19/Kr/Št, kterým dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila rozhodnutí inspektorátu České obchodní inspekce Královéhradeckého a Pardubického (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne

21. 9. 2018, č. j. ČOI 122051/18/2700 (dále také jen „prvoinstanční rozhodnutí“). Tímto rozhodnutím byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 10.000 Kč za přestupek podle § 24 odst. 1 písm. a) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně spotřebitele“), kterého se měla dopustit tím, že porušila zákaz používání nekalých obchodních praktik dle § 4 odst. 4 ve spojení s § 5a odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele; zároveň jí byla uložena povinnost uhradit náklady řízení.

II. Obsah žaloby

2. V úvodní části žaloby žalobkyně rekapitulovala průběh správního řízení předcházejícího vydání napadeného rozhodnutí. Proti rozhodnutí vznesla celkem dvanáct žalobních bodů. Krajský soud podotýká, že žaloba nerozlišuje mezi správním orgánem I. stupně a žalovanou, ovšem z jednotlivých námitek je zřejmé, proti kterému ze správních orgánů námitky směřují. V této části rozsudku krajský soud ponechal označení shodné se žalobou, v dalších částech avšak již mezi těmito správními orgány rozlišuje.
3. V prvním žalobním bodě poukazovala žalobkyně na několikerou záměnu svých internetových obchodů. K tomu uvedla, že v době podání spotřebitelského podnětu, a stejně tak v době zahájení na něj navázané kontroly, provozovala dvě internetové stránky, a to www.univr.cz a <http://domara.webnode.cz>. První z uvedených stránek sloužila k prodeji výrobků šitých na zakázku, na druhé byl umístěn pouze nefunkční internetový obchod, na kterém byly nabízeny náušnice a přívěsky z drahých kamenů zhotovované na zakázku. Uvedla, že podaný spotřebitelský podnět se týkal zboží šitého na zakázku objednaného přes facebookovou stránku s adresou <https://www.facebook.com/UNIVrchlabi>, přičemž tato stránka podléhá režimu všeobecných obchodních podmínek (dále též jen „VOP“) internetového obchodu www.univr.cz. Kontrolní nákup však byl správním orgánem I. stupně proveden na internetových stránkách výše uvedeného nefunkčního internetového obchodu <http://domara.webnode.cz>, který se spotřebitelským podnětem nesouvisel. Žalobkyně proto namítala, že o spotřebitelském podnětu bylo rozhodnuto na základě VOP z nesouvisejících internetových stránek a jejich užití v projednávaném případě je tak zcela irrelevantní.
4. V dalším žalobním bodě žalobkyně namítla, že rozhodování žalované nemá oporu v zákoně. Konkrétně brojila proti uskutečnění kontrolního nákupu na internetových stránkách nesouvisejících s podaným spotřebitelským podnětem. Ten byl dle žalobkyně spojen s internetovými stránkami www.univr.cz a nikoli s kontrolovaným nefunkčním internetovým obchodem na adrese <http://domara.webnode.cz>. Žalovaná tak nepostupovala v souladu se správním řádem, když si pro kontrolu na základě spotřebitelského podnětu vybrala nesouvisející internetový obchod, který jí lépe vyhovoval, neboť byl (dle jejího vyjádření) vybrán, protože ještě nebyl kontrolován. Dle názoru žalobkyně nebyla v projednávaném případě žalovaná oprávněna vybrat si internetový obchod podle vlastního uvážení, jelikož v případě podání spotřebitelského podnětu je důležité vybrat obchod s podnětem související. Postup žalované proto nemá oporu v zákoně a je tak v důsledku nezákonný, čímž porušila zákaz zneužití správního uvážení, který je důvodem pro zrušení rozhodnutí pro nezákonnost podle § 78 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

5. V třetím žalobním bodě žalobkyně brojila proti další změně svých internetových obchodů, která měla spočívat v tom, že žalovaná dne 30. 8. 2017 bez jakéhokoli předchozího upozornění změnila název kontrolovaných internetových stránek z <http://domara.webnode.cz> na www.domara.cz, a o těchto bylo následně vedeno správní řízení zakončené napadeným rozhodnutím. Žalobkyně tento bod rozdělila na tři části, v nichž se zabývala nezákonností rozhodnutí, absencí důkazních prostředků pro rozhodnutí o změně projednávaných internetových stránek a o následky takového rozhodnutí. V první části tohoto žalobního bodu tak žalobkyně poukazovala na nesprávný postup spočívající v nerespektování zásad správního řízení, neboť o zásadní a podstatné změně nerozhodla v souladu se zákonem, nevyhotovila o této změně úřední záznam a neinformovala účastníka řízení. Takový úřední postup dle žalobkyně nemá oporu v zákoně.
6. V druhé části tohoto bodu žalobkyně poukázala na absenci důkazních prostředků, na jejichž základě by bylo možné obhájit případné (ve skutečnosti neexistující) rozhodnutí žalované o změně internetového obchodu. Internetový obchod www.domara.cz byl poprvé spuštěn dne 29. 10. 2017, tedy více než tři měsíce po provedení kontrolního nákupu na internetových stránkách <http://domara.webnode.cz>. Z uvedeného tedy plyne, že kontrolovaný internetový obchod www.domara.cz v době kontroly neexistoval. Nadto se v projednávané věci nejedná o přesun internetového obchodu ze stránek <http://domara.webnode.cz> na www.domara.cz, jelikož tyto internetové obchody se zaměřují na poskytování rozdílných služeb, resp. zboží. Nově vzniklý obchod na stránkách www.domara.cz je co do sortimentu pokračovatelem internetového obchodu www.univr.cz a nabízí sortiment zboží šitého na zakázku. Žalobkyně uvedla, že na rozdílnost nabízených služeb a zboží poukazovala již v průběhu správního řízení a za účelem osvětlení problematiky informačních technologií navrhla vypracování znaleckého posudku. Stejně tak tento důkazní návrh vznesla v žalobě. Žalobkyně též poukázala na skutečnost, že pouhá registrace domény www.domara.cz neznamená, že je na těchto stránkách provozován internetový obchod.
7. Závěrem třetího žalobního bodu žalobkyně namítla, že předmětem pravomocného výroku žalované byl internetový obchod, který v době provedení kontroly neexistoval. Žalovaná tak v řízení nepostupovala plně v souladu se správním řádem a navíc rozhodovala v přímém rozporu se zjištěnými a doloženými skutečnostmi, čímž zapříčinila již druhou záměnu internetových obchodů. Tato záměna měla za následek rozhodnutí o spáchání přestupku prostřednictvím internetového obchodu, který v době podání spotřebitelského podnětu neexistoval. Výrokem napadeného rozhodnutí tak byla neoprávněně postižena a očerněna pověst internetového obchodu, který nejen že neexistoval, ale do podání žaloby nebyl žalovanou kontrolován.
8. Ve čtvrtém žalobním bodě žalobkyně namítala, že žalovaná předjímalá rozhodnutí ve věci, zasáhla do její pověsti jako právnické osoby bez zákonného důvodu a její přístup byl zaujatý. K tomu mělo dojít zejména tím, že před uplynutím lhůty k vyjádření žalobkyně ke kontrolním zjištěním odeslala dne 4. 9. 2017 spotřebiteli odpověď na jeho spotřebitelský podnět č. 93615/17/2700, ve které ho informovala o tom, že kontrolou bylo zjištěno, že prodávající (tj. žalobkyně) uvádí nepravdivé podstatné informace, čímž došlo k užití nekalé obchodní praxe dle § 5 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele. V této odpovědi též uvedla, že za uvedené porušení zákona bylo s kontrolovanou osobou zahájeno správní řízení, ve kterém jí bude uložena sankce. Žalobkyně proto vytýká

žalované nařčení z deliktu, který nemohla spáchat, o čemž svědčí změna právní kvalifikace. Odpovědí na podnět tak žalovaná předjímala hned dvě svá rozhodnutí, první o zahájení řízení, ke kterému došlo až 23. 7. 2018 vydáním příkazu, a druhé o uložení sankce. Dne 6. 9. 2017 došlo spotřebitelem k částečnému zveřejnění jemu poskytnutých informací v internetových diskusích na sociální síti Facebook. Žalovaná sice dne 12. 10. 2017 zaslala spotřebiteli upřesnění odpovědi na jeho podnět, ale toto žalobkyně považuje za natolik vágní a pozdní, že nebylo schopno napravit škody způsobené původní odpovědí. Z uvedeného vyplývá, že žalovaná šířila o žalobkyni v rámci kontroly zkreslené a nepravdivé informace z kontrolního spisu, které spotřebitel následně rozšiřoval po internetu, což zasáhlo do pověsti žalobkyně. Stejně tak z uvedeného vyplývá, že žalovaná již dne 4. 9. 2017 prokazatelně předjímala rozhodnutí o zahájení řízení a rozhodnutí o uložení sankce. Žalobkyně má zato, že vedené správní řízení bylo podřízeno jedinému cíli, a to jejímu potrestání bez ohledu na pochybení žalované a neprokázání naplnění skutkové podstaty přestupku.

9. V pátém žalobním bodě žalobkyně namítla maření spojení kontroly (včetně následného správního řízení) se spotřebitelským podnětem, ačkoli žalovaná disponovala relevantními důkazy, které ji ke spojení opravňovaly. Dodatkem k protokolu o kontrole ze dne 5. 10. 2017, Id. Kód: 271710052461, žalovaná opustila možnost spojení kontroly se spotřebitelským podnětem. Nově uvedená právní kvalifikace spatřovala v jednání žalobkyně porušení § 4 odst. 4 ve spojení s § 5 odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele a neměla nic společného se spotřebitelským podnětem.
10. V šestém žalobním bodě žalobkyně namítla zkreslení a vadné odůvodnění právní kvalifikace na základě konstrukce neodpovídající důkaznímu materiálu, když žalovaná pominula strukturu VOP a účelově zamlčela zásadní a rozhodné skutečnosti. Žalobkyně uvedla, že ze struktury VOP prokazatelně vyplývá, že žalovaná zamlčela samostatnou kapitolu s názvem „Okamžik uzavření kupní smlouvy, datum zaplacení a dodání“ a její podkapitolu s názvem „Dodání“ a namísto toho pracovala s textem z podkapitoly „Doručení“ umístěným v kapitole „Doprava“ a tento text vydávala za informace o dodání. Dále žalovaná argumentovala, že VOP obsahovaly pouze doručovací podmínky, na základě nichž žalovaná nesprávně dovodila, že ujednání ve znění *„Doba doručení je obvykle 2-7 pracovních dnů od odeslání objednávky“* může být spotřebitelem chápáno dvěma způsoby, jednak (jak uvádí žalobkyně), že doba doručení je obvykle 2-7 dnů od převzetí zboží přepravcem, a jednak, že bude zboží kupujícímu doručeno obvykle v termínu 2-7 dnů od odeslání objednávky prodávajícímu. Tvrzení žalované o existenci ujednání pouze o otázce doručení zboží bylo dle žalobkyně mylné právě s ohledem na výše uvedenou podkapitolu s názvem „Dodání“, ve které byla, byť stroze, spotřebiteli poskytnuta informace o dodání zboží. V uvedeném postupu spatřuje žalobkyně zneužití postavení žalované, neboť bez zamlčení těchto podstatných informací by nemohla odůvodnit výše uvedenou právní kvalifikaci deliktního jednání žalobkyně. S ohledem na skutečnost, že ujednání o dodání zboží a o jeho doručení nejsou součástí jedné kapitoly, nemohlo dojít k záměně těchto ujednání a nebylo možné je ani vykládat jiným způsobem, než jak uvedla žalobkyně. Výše uvedené začlenění dílčího ujednání o doručení, které se týkalo pouze dopravy, dle žalobkyně prokazovalo, že odůvodnění žalované nevycházelo z důkazního materiálu, ale z nedůvodné a účelové konstrukce, která vznikla svévolnou a neoprávněnou záměnou názvů kapitol a podkapitol VOP. Žalobkyně též uvedla, že žalovaná v projednávané věci rozhodovala v rozporu se zásadou posuzování nekalých praktik z pohledu průměrného spotřebitele, jelikož ten byl

spolehlivě informován o dodacích a doručovacích lhůtách odděleně, neboť informace o nich byly umístěny v různých kapitolách a podkapitolách, jak již bylo uvedeno výše. Stejně tak i v otázce funkčnosti internetového obchodu, jelikož spotřebitel byl v dotčeném internetovém obchodě opakovaně upozorňován na jeho nefunkčnost a objednávku by neučinil. To je potvrzeno skutečností, že za dobu existence internetového obchodu, tj. po dobu dvou let, v něm (kromě žalované) nikdo objednávku neučinil. Závěrem tohoto žalobního bodu žalobkyně poukázala na nepřímé prokázání nefunkčnosti internetového obchodu na stránkách <http://domara.webnode.cz> předchozí kontrolou žalované ze dne 5. 5. 2017, vedené pod Ik. 271704180024199, jejímž předmětem byl starší internetový obchod žalobkyně přístupný na internetových stránkách <http://univr.webnode.cz>, přičemž kontrolou nebyla shledána jakákoli závada. Tím bylo potvrzeno tvrzení žalobkyně, že si byla vědoma svých povinností a plně dbala na práva spotřebitele.

11. Sedmý žalobní se týkal otázky intenzity, resp. absence společenské škodlivosti, předmětného deliktu. Žalobkyně poukázala na nutnost současného naplnění jak formálního, tak materiálního znaku přestupku. Následně vyslovila pochybnost o naplnění formálního znaku přestupku, když tento je v případě § 5a odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele obsáhlý, avšak velmi všeobecný. Tím spíše by mělo být v projednávaném případě důležitější naplnění materiálního znaku přestupku, ke kterému však dle žalobkyně nedošlo. Ohrožení zájmu chráněného zákonem bylo v projednávaném případě pouze hypotetické a velmi nepravděpodobné, navíc z logického hlediska zcela nemožné. Je tomu tak zejména proto, že spotřebitel, který by nedbal na opakovaná upozornění o nefunkčnosti internetového obchodu, by si zboží maximálně objednal, ale nikdy by neuhradil kupní cenu a zboží by nezískal. Spotřebitel tak nemohl „učinít rozhodnutí, které by jinak neučinil“, jelikož podstata uvedeného pojmu spočívá v zakoupení zboží, které by jinak nezakoupil. Zákon o ochraně spotřebitele z pohledu nekalé obchodní praktiky chrání kupujícího před tím, aby si nekoupil zboží, které by si při nesdělení všech rozhodných skutečností koupil. V projednávaném případě byla však nefunkčnost internetového obchodu pojistkou, která spotřebiteli v nákupu zboží zamezovala.
12. Další žalobní bod žalobkyně nazvala Neprojednání a nerozhodnutí o podaných návrzích a nezákonné nakládání listinami. Uvedla, že dne 19. 11. 2017 navrhla jako důkazní prostředek vyslechnutí spotřebitele, téhož dne podala dodatek ke stížnosti ve věci zneužití pravomoci úřední osoby a podala též námitky ve věci spotřebitelského podnětu, v němž měl spotřebitel uvést zkreslené a dílem nepravdivé informace. Uvedená podání nebyla zařazena do správního spisu a nebylo o nich rozhodnuto, přesto bylo rozhodnuto o přestupku. Na tento postup žalobkyně poukázala v odvolání podaném proti prvostupňovému rozhodnutí, žalovaná však uzavřela, že uvedené listiny nemohou mít vliv na její rozhodnutí. Stejně jako výše uvedené listiny nebylo projednáno ani podání žalobkyně ze dne 26. 10. 2017, které obsahovalo další navrhované důkazy. Celé řízení bylo dle žalobkyně zatíženo presumpcí viny. Žalobkyně závěrem tohoto žalobního bodu uvedla, že celé řízení bylo zatíženo nezákonným nakládáním s listinami účastníka řízení, které má za následek nezákonnost správního řízení.
13. Devátý žalobní bod žalobkyně nazvala Oddalování zahájení správního řízení a absence včasného a bezodkladného zahájení správního řízení. Uvedla, že ve věci kontrolního zjištění byl žalovanou vyhotoven protokol o kontrole dne 30. 8. 2017 a dne 10. 10. 2017

bylo vypracováno sdělení k námitkám proti kontrolnímu zjištění. Správní řízení bylo zahájeno vydáním příkazu ve věci až dne 23. 7. 2018. Dle žalobkyně tak v čase mezi posledními dvěma úkony, tedy po dobu přibližně devíti měsíců, nebyla v postavení účastníka řízení a nemohla plně a dostatečně hájit a uplatňovat svá práva a většina jejích podání tedy byla podána mimo správní řízení. Omezení jejích práv je dle jejího názoru doloženo skutečností, že žalovaná nezaložila její podání do správního spisu a jejich právní sílu ignorovala. Žalobkyně uvedla, že žalovaná nedodržela lhůtu k zahájení správního řízení, neboť za použití § 6 a zejména § 80 odst. 2 správního řádu, měl správní orgán zahájit řízení do 30 dnů od okamžiku, kdy měl k dispozici veškeré potřebné podklady, což se dle žalobkyně stalo již 12. 9. 2017. Žalobkyně uzavřela, že bez ohledu na to, zda byla její práva jednáním žalované skutečně omezena či nikoliv, uvedený postup nebyl v souladu s právními předpisy a přesvědčivě vypovídá o tom, jakým způsobem žalovaná obecně ctí zákon a práva účastníka řízení.

14. Desátý žalobní bod žalobkyně nazvala Neprojednání a nerozhodnutí ve věci vznesené námitky objektivní systémové podjatosti úřední osoby. Ta byla vznesena prostřednictvím jejího zástupce v rámci stížnosti podané dne 22. 8. 2018, a to proti konkrétním osobám, jmenovitě proti Ing. J. Š. a Ing. F. Š.. O této stížnosti bylo pravděpodobně částečně rozhodnuto až 12. 11. 2018, avšak o námitce podjatosti rozhodnuto nebylo. Do sepisu žaloby tak nebylo rozhodnuto o žalobkyní vznesené námitce podjatosti, přesto bylo žalovanou v projednávané věci rozhodováno. Žalobkyně shodně jako v předchozím bodu uzavřela, že ať byla její práva jednáním žalované skutečně omezena či nikoliv, uvedený postup není v souladu s právními předpisy a vypovídá o tom, jakým způsobem žalovaná obecně ctí zákon a práva účastníka řízení.
15. Jedenáctý žalobní bod žalobkyně nazvala Porušení zásady volného hodnocení důkazů, které mělo spočívat v postupu správního orgánu I. stupně poté, co podáním ze dne 23. 8. 2018 navrhla provedení 10 nových listinných důkazních prostředků. Před vydáním prvostupňového rozhodnutí správní orgán I. stupně o nových důkazních prostředcích nijak nerozhodl a omezil se pouze na jejich okrajovou zmínku v odůvodnění svého rozhodnutí. Nestalo se tak však u všech důkazních návrhů. Žalobkyně zdůraznila, že zásada volného hodnocení důkazů nespočívá v tom, že správní orgán má na výběr, které navržené důkazní prostředky vyhodnotí a které nikoli. Naopak měl povinnost o důkazech rozhodnout, a pokud jim nevyhověl, vyložit ve svém rozhodnutí, z jakých důvodů tak učinil.
16. V posledním žalobním bodu žalobkyně namítla nedostatečné zohlednění prokázaných polehčujících okolností. K tomu uvedla, že se v projednávaném případě jedná o tzv. „polehčující okolnost z povinnosti“, neboť je zřejmé, že pokud proběhla u kontrolované osoby první kontrola, tak se musí vždy jednat o první přestupek. V projednávaném případě se však jednalo o v pořadí již druhou kontrolu a teprve při ní byl zjištěn nedostatek. Taková skutečnost měla mít vliv na výši uložené pokuty, což se dle žalobkyně nestalo.

III. Vyjádření žalované k žalobě

17. Žalovaná ve vyjádření k žalobě k prvnímu a druhému jejímu bodu uvedla, že předmětem rozhodování ve správním řízení nebyl spotřebitelský podnět, ale protiprávní jednání žalobkyně. Předmětem kontroly bylo dodržování povinností žalobkyně jakožto prodávajícího ve smyslu zákona o ochraně spotřebitele. Žalovaná konstatovala, že žádný

právní předpis jí neurčuje rozsah kontrol, které má ve své kompetenci, žalobkyně se proto mylí, pokud si myslí, že v případě konkrétního spotřebitelského podnětu může žalovaná provádět kontrolu pouze v rozsahu takového podnětu. K třetí žalobní námitce žalovaná odkázala na posouzení podobné námitky uplatněné v odvolání, které je obsahem odůvodnění napadeného rozhodnutí, konkrétně bodů *Ad VIII.* a *IX.* na straně 10 rozhodnutí. Ke čtvrtému žalobnímu bodu odkázala na sdělení ze dne 10. 10. 2017, č. j. ČOI 124983/17/2700, v němž byly předmětné námitky vypořádány již v průběhu správního řízení. K pátému bodu žaloby odkázala na své vyjádření k bodům I. a II. Ve vztahu k šestému bodu žaloby odkázala na část napadeného rozhodnutí nazvanou K právní kvalifikaci jednání obviněné, která dle jejího názoru dostatečně popisuje vztah skutkových zjištění a skutkové podstaty přestupku dle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele, když žaloba nepřinesla žádné skutečnosti, které by nebyly v provedeném řízení zohledněny a dostatečně vypořádány.

18. K námitce nefunkčnosti internetového obchodu obsažené v sedmém žalobním bodu žalovaná odkázala na bod *Ad III.* napadeného rozhodnutí a na odpovídající část prvoinstančního rozhodnutí. K naplnění materiálního znaku přestupku pak odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45, podle kterého lze obecně vycházet z toho, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňují v běžně se vyskytujících případech i materiální znak přestupku. Materiální znak není naplněn pouze v případech, kdy se přidruží takové významné okolnosti, které vylučují, aby popsáním jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti. Takové jednání potom nemůže být označeno za přestupek. Žádné takové okolnosti v projednávaném případě však žalovaná neshledala.
19. K námitkám obsaženým v osmém žalobním bodě žalovaná uvedla, že jsou vypořádány v napadeném rozhodnutí, konkrétně v jeho bodě *Ad I.* V souvislosti s devátým bodem žaloby žalovaná připustila, že lhůta stanovená § 80 odst. 2 správního řádu pro zahájení řízení z moci úřední dodržena nebyla a od odpovědi na poslední podání žalobkyně před zahájením řízení a zahájením samotným uplynula doba delší 30 dnů. K tomu poukázala na množství podání žalobkyně učiněných před zahájením řízení, na které byla povinna odpovídat, a tato skutečnost přispěla k posunutí okamžiku zahájení správního řízení. Uvedená prodleva však nevedla ke krácení práv žalobkyně a neměla (ani nemohla) mít vliv na posouzení právní kvalifikace jednání žalobkyně. Uvedená prodleva tak nevypovídá o tom, že by žalovaná svým postupem nerespektovala práva účastníka řízení, ale pouze o značném množství dalších přestupků, které žalovaná též projednávala.
20. K žalobnímu bodu týkajícímu se námitky podjatosti úřední osoby žalovaná uvedla, že dle § 14 odst. 1 správního řádu bylo třeba za podjatou úřední osobu považovat takovou úřední osobu, která má s ohledem na svůj poměr k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům zájem na výsledku řízení. Z podání žalobkyně ze dne 22. 8. 2018 však nebylo zřejmé, v čem spatřovala podjatost úředních osob, nijak nespecifikovala poměr uvedených osob k věci, sobě jako účastníci řízení nebo jejímu zástupci, z čehož by bylo možno usuzovat na možnou podjatost těchto úředních osob. Předmětné podání tak bylo vyřízeno jako stížnost sdělením ze dne 12. 11. 2018, č. j. ČOI 129741/18/0100. Nevydání rozhodnutí podle představ žalobkyně nemohlo být podle žalované projevem podjatosti rozhodujících osob.
21. K jedenáctému žalobnímu bodu žalovaná uvedla, že již před zasláním dalších listin správnímu orgánu I. stupně, tento považoval shromážděné důkazy za dostačující. Přesto

vzal zaslané důkazní prostředky do úvahy, avšak neposoudil je jako důkazy vyvracející odpovědnost žalobkyně za vytknuté protiprávní jednání. K tomu odkázala i na vypořádání se s argumentací žalobkyně v prvoinstančním i napadeném rozhodnutí.

22. K poslednímu žalobnímu bodu týkajícímu se nedostatečného přihlédnutí k polehčující okolnosti (že se jednalo o první přestupek žalobkyně) žalovaná uvedla, že jí zohledněná polehčující okolnost nepatří mezi obligatorně zohledňované okolnosti uvedené v § 39 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“). Přesto k ní oba správní orgány přihlédly. Stalo se tak, přestože ke zjištění deliktního jednání došlo při druhé kontrole žalobkyně. Uvedená námitka je tak dle žalované zcela irelevantní.
23. Žalovaná má za to, že v posuzovaném případě zjistila všechny rozhodné skutečnosti, shromáždila potřebné důkazy, skutkový stav správně vyhodnotila a přihlédla ke všem relevantním okolnostem, které bylo možno hodnotit jak ve prospěch, tak i k tíži žalobkyně. Navrhla proto zamítnutí žaloby.

IV. Replika žalobkyně

24. V replice ze dne 12. 5. 2019 žalobkyně zopakovala svou argumentaci k jednotlivým žalobním bodům, argumentaci žalované označila za rozpornou s prokázanými skutečnostmi a účelovou. Na podané žalobě setrvala.

V. Rozsudek krajského soudu, rozsudek Nejvyššího správního soudu

25. Krajský soud rozsudkem ze dne 1. 9. 2020, č. j. 30 A 52/2019-44, rozhodnutí žalované zrušil a věc jí vrátil k dalšímu řízení. Dospěl k závěru, že žalovaná jako správní orgán nedostatečně zjistila skutkový stav, neboť nebylo postaveno najisto, zda se jednalo o funkční internetový obchod nebo pouze o katalog zboží, neboť se na těchto internetových stránkách opakovaně objevovalo upozornění, že stránky slouží jako katalog, tedy zda bylo možno reálně uskutečnit obchod. Dle krajského soudu se žalovaná nedostatečně zabývala i materiálním znakovým přestupkem, neboť žalobkyně v průběhu správního řízení poukazovala na skutečnost a také ji doložila (což žalovaná nijak nerozpороvala), že v kontrolovaném internetovém obchodě byla za celou dobu fungování webových stránek žalovaná jediným subjektem, kdo na stránkách provedl (kontrolní) nákup přes opakované upozornění, že jde pouze o katalog zboží (kromě také zkušebního nákupu samotné žalobkyně), tj. v průběhu správního řízení tvrdila skutečnosti, které svědčily o existenci okolností, které mohly mít vliv na míru společenské škodlivosti shledaného deliktního jednání. Krajský soud žalované rovněž vytkl, že ohledně podání žalobkyně ze dne 22. 8. 2018, které obsahovalo kromě stížnosti i námitku podjatosti, nepostupovala buď dle § 14 odst. 2 správního řádu, nebo pokud by vyhodnotila námitku podjatosti jako materiálně nezpůsobilou a vůbec s ní jako s námitkou podjatosti nenakládala, že tento postup neodůvodnila v rámci meritorního rozhodnutí.
26. Proti uvedenému rozsudku krajského soudu podala žalovaná kasační stížnost. V ní předně uvedla, že na webových stránkách žalobkyně se nacházel plně funkční e-shop, o čemž svědčí to, že pracovníce inspektorátu byly schopné provést kontrolní nákup. Nesouhlasila ani s tím, že by ve věci nebyla naplněna materiální stránka přestupku a má zato, že se touto otázkou nemusela výslovně zabývat. Dále uvedla, že námitkou podjatosti se zabývala, že šlo svým obsahem o stížnost.

27. Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl dne 9. 6. 2021 rozsudkem č. j. 10 As 301/2020-29 tak, že shora citovaný rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Kasační námitku směřující proti závěru krajského soudu, že v nynější věci nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav, shledal důvodnou. Dle jeho názoru žalovaná skutkový stav zjistila dostatečně tak, aby bylo možné na věc použít zákon o ochraně spotřebitele a posoudit, zda žalobkyně porušila zákaz užívání nekalých obchodních praktik podle § 4 odst. 4 zákona o ochraně spotřebitele. Zdůraznil přitom, že podle obchodních podmínek žalobkyně bylo možné uzavřít kupní smlouvu přes internetový obchod, a to okamžikem potvrzení objednávky, ke kterému v nynější věci také došlo. Bylo tedy možné nejenom učinit rozhodnutí o koupi, jak vyžaduje § 4 odst. 4 zákona o ochraně spotřebitele pro aplikaci zákazu používání nekalých obchodních praktik, ale dokonce i uzavřít kupní smlouvu s žalobkyní.
28. Nejvyšší správní soud shledal důvodnou i druhou kasační námitku, a to, že žalovaná nemusela výslovně posoudit naplnění materiální stránky přestupku. Poukázal na to, že při rozhodování, zda je určité jednání přestupkem či nikoli, musí správní orgán vždy posoudit, zda došlo k naplnění obou znaků přestupku, tj. znaku formálního i materiálního, správní orgány se však materiální stránkou v řadě případů výslovně zabývat nemusí, to zejména v těch situacích, kdy je naplnění materiální stránky nepochybné a ani přestupce naplnění materiální stránky nezpochybňuje. V obvyklých situacích tedy bude materiální stránka přestupku dána, jen ve výjimečných a zvláštních situacích dána nebude. To platí tím spíše u přestupků ohrožovacích, o který jde též v nynější věci. Uvedl, že v nynější věci do značné míry otázka formálního znaku přestupku a jeho společenské škodlivosti splývá.
29. Pokud jde o námitku podjatosti, podle Nejvyššího správního soudu nebyl důvod část stížnosti ze dne 22. 8. 2018 hodnotit jako námitku podjatosti, o níž by musel rozhodnout nadřízený orgán. Takový postup, navzdory tomu, že námitka není na první pohled způsobila zpochybnit nepodjatost rozhodujících osob, by totiž zcela neúčelně oddaloval naplnění hlavního účelu správního řízení, tj. vydání rozhodnutí bez zbytečných průtahů.
30. V podrobnostech krajský soud odkazuje na zrušující rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 10 As 301/2020-29.

VI. Posouzení věci krajským soudem

31. Krajský soud po zrušení jeho rozhodnutí Nejvyšším správním soudem pokračoval v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), a ve smyslu ustanovení § 110 odst. 4 cit. zákona vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí dospěl k následujícím zjištěním a právním závěrům.
32. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že dne 11. 7. 2017 obdržel správní orgán I. stupně podnět nazvaný „Stížnost, nekalé praktiky firmy DOMARA s. r. o., IČ: 05734274“. Jeho obsahem bylo sdělení, že podatel podnětu byl několikrát oklamán jako zákazník jednatelkou uvedené společnosti. Následoval popis situace, konkrétně objednání, zaplacení a dodání objednaného zboží.
33. Z úředního záznamu ze dne 31. 7. 2017, Id. Kód 271707310024601, vyplývá, že na základě uvedeného podnětu provedli kontrolori správního orgánu I. stupně dne 17. 7. 2017

objednávku výrobku z internetového obchodu <http://domara.webnode.cz>. Součástí správního spisu je i potvrzení objednávky z téhož dne.

34. Dne 12. 8. 2017 bylo žalobkyni doručeno oznámení o zahájení kontroly, v němž byla vyzvána k dostavení se k šetření na pracoviště správního orgánu I. stupně. V protokolu o kontrole ze dne 30. 8. 2017 jsou pak uvedeny následující skutečnosti: Dne 17. 7. 2017 byla provedena kontrolní objednávka z internetového obchodu www.domara.cz, u zboží byl zvolen osobní odběr a zadán požadavek na vyzvednutí zboží dne 21. 7. 2017, objednávka byla obratem potvrzena. Dne 20. 8. 2017 se inspektorky správního orgánu I. stupně bez úspěchu snažily dovolat na telefonní číslo, které je v obchodních podmínkách uvedeno jako kontakt na oddělení služeb zákazníkům. Dne 21. 7. 2017 byl učiněn neúspěšný pokus o osobní odběr zboží v sídle společnosti. V obchodních podmínkách internetového obchodu bylo uvedeno, že *„doba doručení je obvykle 2-7 pracovních dnů od odeslání objednávky“*. Nebylo možno se spojit se zástupci obchodu na uvedených kontaktech. K tomu jednatelka kontrolovaného subjektu uvedla, že telefon jí funguje pouze na textové zprávy, nikoli na volání. Dále je v protokole uvedeno, že kontrolou bylo zjištěno, že kontrolovaný subjekt uvádí nepravdivé informace ve svých obchodních podmínkách, když se v kontrolovaném případě jedná o internetový obchod a nebyla dodržena lhůta pro dodání zboží při objednávce související se spotřebitelským podáním, stejně tak při kontrolní objednávce. Žalobkyně jako prodávající tedy uvedla nesprávné a nepravdivé podstatné informace, ty spotřebitel potřeboval pro rozhodnutí o koupi zboží. Jejich nesprávným uvedením mohl prodávající způsobit, že spotřebitel učinil rozhodnutí ohledně koupě, které by jinak neučinil. Tím došlo k použití nekalé obchodní praktiky dle § 5 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele, čímž mohla být naplněna skutková podstata přestupku dle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele.
35. Dne 5. 10. 2017 vyhotovil správní orgán I. stupně dodatek k protokolu o kontrole, Id. kód 271710052461. V něm uvedl, že ujednání obsažené v obchodních podmínkách žalobkyně ve znění *„doba doručení je obvykle 2-7 pracovních dnů od odeslání objednávky“* mohlo být spotřebitelem pochopeno dvěma způsoby, jednak tak, že pokud odešle svou objednávku prodávajícímu, bude mu zboží dodáno do 2-7 dnů pracovních dnů, může být též pochopeno (jak tvrdí žalobkyně), že doba doručení je obvykle 2-7 pracovních dnů od převzetí zboží přeprávcem. Podstatná informace tak byla podle správního orgánu I. stupně uvedena nejasným a nejednoznačným způsobem a mohla způsobit, že spotřebitel učinil rozhodnutí o koupi, které by jinak neučinil. Správní orgán konstatoval porušení § 4 odst. 4 ve spojení s § 5a odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele s tím, že mohla být naplněna skutková podstata přestupku dle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele.
36. Následně žalobkyně učinila několik podání, těmi se bude soud zabývat při vypořádání jednotlivých žalobních námitek.
37. Správní orgán I. stupně vydal dne 23. 7. 2018 příkaz, č. j. ČOI 94929/18/2700, sp. zn. 93615/17/2700, jímž uznal žalobkyni vinnou z porušení právní povinnosti (uvedené shora) a uložil jí pokutu ve výši 10.000 Kč. Žalobkyně podala proti tomuto příkazu dne 24. 7. 2018 odpor. Dne 3. 8. 2018 bylo žalobkyni zasláno Vyrozmění před vydáním rozhodnutí ve věci SEČ: 27/115/18/H a stanovena lhůta k možnému doplnění dokazování a vyjádření. Této možnosti využila a dne 23. 8. 2018 se k věci vyjádřila a předložila první část důkazních prostředků. Ve svém podání uplatnila část prakticky totožné argumentace jako v projednávané žalobě a připojila důkazní materiály –

obchodní podmínky internetového obchodu, evidenci zákazníků internetového obchodu <http://domara.webnode.cz>, evidenci objednávek, kopii komunikace s poskytovatelem internetového obchodu Webnode.pdf (na něž odkazuje i v žalobě).

38. Dne 29. 8. 2018 předložila žalobkyně správnímu orgánu I. stupně druhou část svého vyjádření, opět s prakticky totožnou argumentací jako je obsažena v žalobě spolu s návrhem důkazního prostředku - účetního deníku.
39. Dne 21. 9. 2018 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí č. j. ČOI 122051/18/2700, sp. zn. 93615/17/2700, jímž žalobkyni uznal vinnou ze spáchání výše popsáního přestupku, uložil jí pokutu ve výši 10.000 Kč a povinnost uhradit náhradu nákladů řízení ve výši 1.000 Kč. Odvolání žalobkyně proti tomuto rozhodnutí pak žalovaná zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila.
40. Pokud jde o právní posouzení věci, předně krajský soud připomíná, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznámá, že je soud povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19, všechna v tomto rozhodnutí citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu dostupná na www.nssoud.cz). Dále platí, že samu okolnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práv. Právo na spravedlivý proces nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11, dostupné /stejně jako všechna v tomto rozsudku citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>).
41. Krajský soud se nejprve zabýval žalobními námitkami, pro které ve svém předchozím rozhodnutí zrušil napadené rozhodnutí žalované, avšak které Nejvyšší správní soud důvodnými neshledal, tj. žalobními body šestým a sedmým. V šestém žalobním bodě žalobkyně předně namítala, že žalovaná pominula strukturu VOP a účelově zamlčela zásadní a rozhodné skutečnosti, konkrétně že zamlčela samostatnou kapitolu s názvem „Okamžik uzavření kupní smlouvy, datum zaplacení a dodání“ a její podkapitolu s názvem „Dodání“ a namísto toho pracovala s textem z podkapitoly „Doručení“ umístěným v kapitole „Doprava“ a tento text vydávala za informace o dodání. Dále argumentovala, že VOP obsahovaly pouze doručovací podmínky, na základě nichž žalovaná nesprávně dovodila, že ujednání ve znění „*Doba doručení je obvykle 2-7 pracovních dnů od odeslání objednávky*“ může být spotřebitelem chápáno dvěma způsoby. Začlenění dílčího ujednání o doručení, které se týkalo pouze dopravy, dle žalobkyně prokazuje, že odůvodnění žalované vychází z nedůvodné a účelové konstrukce vzniklé záměnou názvů kapitol a podkapitol VOP. Průměrný spotřebitel tak byl spolehlivě informován o dodacích a doručovacích lhůtách odděleně, neboť informace o nich byly umístěny v různých kapitolách a podkapitolách.
42. S touto námitkou se krajský soud ztotožnit nemůže. Předmětné VOP sice obsahují kapitolu s názvem Okamžik uzavření kupní smlouvy, datum zaplacení a dodání, v podkapitole Dodání je však uvedeno pouze „DOMARA vám dodá zboží v nejkratší možné lhůtě“. V kapitole Doprava je pak uvedeno: „Společnost DOMARA je schopna dodat objednané zboží na libovolné místo v České republice. Doba doručení je obvykle 2-7 pracovních dnů od odeslání objednávky. DPD balík je doručován ke vstupním

dveřím na dodací adrese“. Z uvedeného je zcela zřejmé, že žalobkyní užitá formulace „*Doba doručení je obvykle 2-7 pracovních dnů od odeslání objednávky*“ není jednoznačnou ani srozumitelnou informací, kdy bude spotřebiteli zboží doručeno. Zda to bude 2-7 pracovních dnů ode dne, kdy on odeslal objednávku prodávajícímu, či zda to bude 2-7 pracovních dnů ode dne, kdy byla jeho objednávka, tj. zboží, předáno přepravci (jak tuto informaci vykládá žalobkyně). Tuto nejasnost přitom žalobkyní poukazované zařazení nikoliv pod kapitolu Dodání, ale pod kapitolu Doprava, nikterak nevysvětluje, neboť, jak je shora uvedeno, v podkapitole s názvem Dodání je uvedena pouze nekonkrétní informace, že dodání zboží bude v co nejkratší možné lhůtě. Nelze tedy přisvědčit žalobkyni, že jí podaná informace o době doručení byla pro spotřebitele srozumitelná tím, že byla zařazena do kapitoly Doprava. Nešlo totiž ani tak o zařazení této informace do té které kapitoly, ale o její formulaci „... *od odeslání objednávky*“, čímž může být skutečně chápáno jak odeslání objednávky spotřebitelem prodávajícímu, tak odeslání objednávky (zboží) k přepravě. Samotné VOP totiž i na jiných místech použitý pojem „objednávka“ vztahují na objednávku spotřebitele u prodávajícího (u vyjádření okamžiku uzavření kupní smlouvy, u informace o platbě, u potvrzení objednávky). Pokud tedy žalobkyně předmětnou informací o době doručení zamýšlela počítat lhůtu 2-7 pracovních dnů od předání objednaného zboží přepravci, neměla uvádět nejednoznačnou a nejasnou formulaci „... *od odeslání objednávky*“, neboť z takovéto formulace není zřejmé, zda je lhůta počítána od odeslání objednávky spotřebitelem prodávajícímu nebo o odeslání objednávky k přepravě od prodávajícího přepravci.

43. Žalobkyně v tomto žalobním bodě poukazovala dále na nefunkčnost internetového obchodu, protože spotřebitel, včetně správního orgánu I. stupně při kontrolním nákupu, na ni byl opakovaně upozorněn a objednávku by neučinil, což je potvrzeno skutečností, že za dobu existence internetového obchodu, tj. po dobu dvou let, v něm (kromě žalované) nikdo objednávku neučinil.
44. Dle zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu byl v této otázce zjištěn skutkový stav dostatečně, aby bylo možné na věc použít zákon o ochraně spotřebitele a posoudit, zda žalobkyně porušila zákaz užívání nekalých obchodních praktik podle § 4 odst. 4 zákona o ochraně spotřebitele. S poukazem na to, že užití nekalé obchodní praktiky § 4 odst. 4 zákona o ochraně spotřebitele zakazuje *před rozhodnutím ohledně koupě, v průběhu rozhodování a po učinění rozhodnutí*, dále uvedl, že „*pracovnice inspektorátu provedly na webových stránkách žalobkyně dne 17. 7. 2017 kontrolní objednávku. Na stránce <http://domara.webnode.cz> se v tu dobu nacházelo uživatelské prostředí internetového obchodu (s výběrem zboží, obchodními podmínkami, byť zjevně v provizorní podobě). Pracovnice vytvořily objednávku, zvolily jako způsob platby platbu v hotovosti a jako způsob doručení osobní vyzvednutí na adrese sídla žalobkyně. V poznámce pak pracovnice uvedla datum, kdy si chtěla zboží vyzvednout. Na webových stránkách žalobkyně byly uvedeny všeobecné obchodní podmínky, podle kterých se nákup na stránkách prováděl právě přes internetový obchod (tedy vložení zboží do košíku, vybráním způsobu platby a dokončením objednávky). Po odeslání objednávky bylo její přijetí automaticky potvrzeno (s tím, že o odeslání zboží bude zákazník teprve informován). Přímou v obchodních podmínkách bylo uvedeno, že **k uzavření smlouvy mezi žalobkyní a zákazníkem dochází potvrzením přijetí objednávky**. V potvrzení přijetí objednávky pak bylo uvedeno shrnutí objednaného zboží včetně ceny.“*
45. Dále Nejvyšší správní soud konstatoval, že „*žalobkyně ještě během správního řízení vysvětlila, že od provozování e-shopu na stránkách <http://domara.webnode.cz> již v začátcích*

svého podnikání upustila. Uživatelské prostředí e-shopu, které poskytoval zadarmo provozovatel webhostingu, žalobkyni nevyhovovalo. Nakonec se rozhodla web využívat jen dočasně jako katalog, ale některé části stránky (jako např. nákupní „košík“) nemohla technicky odstranit. Proto alespoň na stránky přidala upozornění (což uznala i stěžovatelka v napadeném rozhodnutí), že stránky sloužily „jako katalog“ a veškeré zboží bylo dostupné „na objednávku“. Přesto bylo podle obchodních podmínek žalobkyně stále možné uzavřít kupní smlouvu přes internetový obchod, a to okamžikem potvrzení objednávky, ke kterému v nynější věci také došlo. V nynější věci tedy bylo možné nejenom učinit rozhodnutí o koupi, jak vyžaduje § 4 odst. 4 zákona o ochraně spotřebitele pro aplikaci zákazu používání nekalých obchodních praktik, ale dokonce i uzavřít kupní smlouvu s žalobkyní.“

46. K právnímu rámci projednávané věci krajský soud uvádí, že dle § 4 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele je obchodní praktika „nekalá, je-li v rozporu s požadavky odborné péče a podstatně narušuje nebo je způsobilá podstatně narušit ekonomické chování spotřebitele, kterému je určena, nebo který je jejím působení vystaven, ve vztahu k výrobku nebo službě. Je-li obchodní praktika zaměřena na určitou skupinu spotřebitelů, posuzuje se podle průměrného člena této skupiny.“ Dle jeho odstavce 3 se nekalou obchodní praktikou „[r]ozumí zejména klamavé konání podle § 5 nebo klamavé opomenutí podle § 5a a agresivní obchodní praktika podle § 5b. Obchodní praktiky, které se považují za nekalé za všech okolností, jsou uvedeny v příloze č. 1 a 2 tohoto zákona.“ Dle odstavce 4 téhož ustanovení platí, že „[u]žívání nekalé obchodní praktiky před rozhodnutím ohledně koupě, v průběhu rozhodování a po učinění rozhodnutí se zakazuje“.
47. Dle § 5a odst. 1 (klamavá opomenutí) zákona o ochraně spotřebitele se „[o]bchodní praktika se považuje za klamavou, pokud ve svých věcných souvislostech a s přihlédnutím ke všem jejím rysům, okolnostem a omezením sdělovacího prostředku opomene uvést podstatné informace, které v dané souvislosti spotřebitel potřebuje pro rozhodnutí ohledně koupě, čímž způsobí nebo může způsobit, že spotřebitel učiní rozhodnutí ohledně této koupě, které by jinak neučinil“. Dle odstavce 2 téhož ustanovení „[z]a klamavé opomenutí se také považuje, pokud prodávající podstatné informace uvedené v odstavci 1 zatají nebo poskytne nejasným, nesrozumitelným nebo nejednoznačným způsobem nebo v nevhodný čas vzhledem k okolnostem popsaným v odstavci 1 anebo neuvede obchodní záměr obchodní praktiky, není-li patrný ze souvislosti, a pokud to v obou případech vede nebo může vést spotřebitele k rozhodnutí ohledně koupě, které by jinak neučinil“.
48. Dle § 2 odst. 1 písm. p) zákona o ochraně spotřebitele se pro účely tohoto zákona rozumí „odbornou péčí úroveň zvláštních dovedností a péče, kterou lze od podnikatele ve vztahu ke spotřebiteli rozumně očekávat a která odpovídá pozitivním obchodním praktikám nebo obecným zásadám dobré víry v oblasti jeho činnosti“. Dle písm. r) téhož ustanovení se rozhodnutím ohledně koupě rozumí „rozhodnutí spotřebitele o tom, zda, jak a za jakých podmínek výrobek nebo službu koupí, zda za ně zaplatí najednou nebo částečně, zda si je ponechá nebo neponechá nebo zda ve vztahu k nim uplatní právo vyplývající ze smlouvy, ať již se spotřebitel rozhodne jednat nebo zdržet se jednání“.
49. Dle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele „[v]ýrobce, dovozce, vývozce, dodavatel, prodávající nebo jiný podnikatel dopustí přestupku tím, že poruší zákaz používání nekalých obchodních praktik“. Dle odst. 14 tohoto ustanovení lze uložit pokutu do výše 5.000.000 Kč.
50. K tomuto legislativnímu rámci nekalých obchodních praktik krajský soud poznamenává,

že dle systematiky předestřené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2014, č. j. 7 As 110/2014-52, platí, že při určení, zda obchodní praktika představuje nekalou obchodní praktiku, se nejprve zjišťuje, zda dotčená obchodní praktika naplňuje znaky některé z nekalých obchodních praktik uvedených v příloze č. 1 a č. 2 citovaného zákona (v daném případě žádnou z tam uvedených skutkových podstat nenaplňuje). Pokud obchodní praktika nespadá do výčtu nekalých obchodních praktik uvedených v příloze č. 1 a č. 2 citovaného zákona, posuzuje se, zda obchodní praktika představuje klamavou či agresivní obchodní praktiku dle § 5 a § 5a zákona o ochraně spotřebitele (správní orgán v tomto případě dospěl k závěru, že jde o klamavé opomenutí dle § 5a cit. zákona). Lze dodat, že pokud by se nejednalo o klamavou (či agresivní) obchodní praktiku, následovalo by vyhodnocení otázky, zda obchodní praktika naplňuje znaky nekalé obchodní praktiky dle § 4 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele.

51. V daném případě nebylo sporné, že na stránkách <http://domara.webnode.cz> vyjma žalované (a pokusu ze strany samotné žalobkyně) nikdo jiný „nenakupoval“. Stejně tak není sporné, že pracovnice správního orgánu objednané zboží neobdržely ani jej nezaplatily. Dle zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu však žádná z těchto skutečností nemá vliv na to, že spotřebitel mohl teoreticky na základě stránek žalobkyně *učinit rozhodnutí o koupi*, přičemž připomněl, že ustanovení § 4 odst. 4 zákona o ochraně spotřebitele zakazuje užívání nekalé obchodní praktiky i *před* samotným rozhodnutím ohledně koupě. Žalobkyně sice na předmětných webových stránkách uvedla, že jde o katalog a zboží je na objednávku, to však nijak blíže nevysvětlila. Rovněž k tomu Nejvyšší správní soud konstatoval, že jen proto nelze usuzovat, že žádný spotřebitel nemohl učinit rozhodnutí o koupi, což platí tím spíše, pokud podle obchodních podmínek sama žalobkyně objednávku pracovníků správního orgánu potvrdila.
52. Ve světle shora uvedených závěrů Nejvyššího správního soudu krajský soud uzavírá, že jednání žalobkyně v daném případě naplnilo skutkovou podstatu přestupku dle ustanovení § 24 odst. 1 písm. a) ve spojení s porušením ustanovení § 5a odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele, neboť porušila zákaz používání nekalých obchodních praktik, když nekalou praktikou se rozumí i klamavé opomenutí ve smyslu ustanovení § 5a téhož zákona spočívající v uvedení podstatné informace o dodací lhůtě objednaného zboží nejasným a nejednoznačným způsobem, přičemž užívání nekalé obchodní praktiky se zakazuje nejen v průběhu rozhodování a po učinění rozhodnutí o koupi, ale i před rozhodnutím ohledně koupě (§ 4 odst. 3 a 4 zákona o ochraně spotřebitele).
53. K tomu krajský soud dodává, že Nejvyšší správní soud ve svém zrušujícím rozsudku poukázal na judikaturu, z níž vyplývá, že spotřebitel nemusí uskutečnit nákup, aby učinil rozhodnutí o obchodní transakci, a k ovlivnění spotřebitele může dojít ještě před uskutečněním nákupu (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 1. 2018, č. j. 8 As 260/2017, ze dne 22. 2. 2017, č. j. 3 As 35/2016-41, ze dne 23. 10. 2014, č. j. 7 As 110/2014-52). Poukázal i na odbornou literaturu, podle níž je obchodní praktika nekalá bez ohledu na to, zda spotřebitel daný výrobek nebo službu nakonec koupí, nebo ne, nekalé praktiky se totiž vztahují na všechny fáze obchodu a rovněž na všechna rozhodnutí ohledně koupě, která spotřebitel učinil. Rozhodnutí o obchodní transakci zahrnují široké pojetí tohoto pojmu a je za něj potřeba považovat všechny možné (i ty nejběžnější) činnosti, které spotřebitelé vykonávají v souvislosti s nabídkou výrobku nebo služeb.

54. V sedmém žalobním bodě žalobkyně namítla nenaplnění formálního i materiálního znaku přestupku, resp. absence jeho společenské škodlivosti, za který jí byla uložena pokuta. Ohrožení zájmu chráněného zákonem bylo dle jejího názoru v daném případě pouze hypotetické a velmi nepravděpodobné, navíc z logického hlediska zcela nemožné, neboť spotřebitel, který by nedbal na opakovaná upozornění o nefunkčnosti internetového obchodu, by si zboží maximálně objednal, ale nikdy by neuhradil kupní cenu a zboží by nezískal. Nefunkčnost internetového obchodu byla pojistkou, která spotřebiteli v nákupu zboží zamezovala.
55. Nejvyšší správní soud ve svém zrušujícím rozsudku k této otázce s poukazem na rozsudek ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45, a obdobně ve vztahu k zákonu o odpovědnosti za přestupky na rozsudek ze dne 29. 10. 2020, č. j. 9 As 173/2020-32, uvedl, že *„obecně lze vycházet z toho, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, „naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti. Z tohoto závěru však nelze dovodit, že by k naplnění materiálního znaku skutkové podstaty přestupku došlo vždy, když je naplněn formální znak přestupku zaviněným jednáním fyzické osoby. Pokud se k okolnostem jednání, jež naplní formální znaky skutkové podstaty přestupku, přidruží takové další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku a takové jednání potom nemůže být označeno za přestupek“.* Z uvedeného dovodil, že *„v obvyklých situacích tedy bude materiální stránka přestupku dána, jen ve výjimečných a zvláštních situacích dána nebude. To platí tím spíše u přestupků ohrožovacích, o který jde též v nynější věci“.* V bodě [17] zrušujícího rozsudku pak uvedl, že *„v nynější věci do značné míry otázka formálního znaku přestupku a jeho společenské škodlivosti splývá“.*
56. Žalobkyni nelze přisvědčit, že by se správní orgány naplněním formální, ale zejména i materiální stránky přestupku vůbec nezabývaly (viz strana 9 rozhodnutí žalované, předtím strana 6 a 7 prvostupňového rozhodnutí). Zabývaly se i vlivem žalobkyní tvrzené nefunkčnosti předmětného internetového obchodu na její odpovědnost za přestupek (která měla snižovat míru škodlivosti jejího jednání), když uvedly, že nelze hovořit o nefunkčnosti obchodu, byť se taková informace na internetových stránkách objevovala, protože bylo možné zcela obvyklým způsobem provést objednávku, která byla následně žalobkyní jako prodávajícím potvrzena, čímž dle jejích VOP došlo i k uzavření kupní smlouvy. Na žalobkyní předložené sdělení poskytovatele internetového obchodu Webnode, že web neumožňuje zamezit vložení výrobku do košíku a učinit tak objednávku, správní orgán I. stupně rovněž reagoval, a to, že žalobkyně mohla místo e-mailu s potvrzením přijetí objednávky zaslat spotřebiteli e-mail s oznámením o nefunkčnosti internetového obchodu. Uvedl rovněž, že pokud měly předmětné internetové stránky fungovat pouze jako katalog, měla mít žalobkyně za tím účelem přizpůsobené i VOP zejména v části způsobu objednání zboží a vzniku uzavření kupní smlouvy.
57. Pro vznik odpovědnosti za přestupek je třeba naplnění nejen formálních požadavků, ale i materiálního znaku přestupku. Ten je vyjádřen v § 5 zákona o odpovědnosti za přestupky, dle něhož je přestupkem *společensky škodlivý protiprávní čin, který je v zákoně za přestupek výslovně označen a který vykazuje znaky stanovené zákonem, nejde-li o trestný čin.* Společenská škodlivost bude dána tehdy, pokud bude porušen nebo ohrožen nějaký společenský zájem. V daném případě je tímto společenským zájmem ochrana spotřebitele

před následky nekalých obchodních praktik, přičemž obchodní praktikou je určitý způsob chování podnikatele ve vztahu ke spotřebiteli spočívající v konání, opomenutí, prohlášení, obchodním sdělení včetně reklamy a uvedení na trh související s propagací, prodejem nebo dodáním výrobku nebo služby spotřebiteli, a to v jakékoli fázi obchodní transakce (§ 2 odst. 1 písm. o/ zákona o ochraně spotřebitele). Materiální korektiv společenské škodlivosti nemusí nutně spočívat v konkrétním reálném ohrožení tohoto společenského zájmu, ale postačí i ohrožení potencionální (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 As 187/2016).

58. Ze shora citovaného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 104/2008-45 pro projednávanou věc vyplývá, že v obecné rovině naplnění materiálního znaku přestupku splývá s naplněním formálních znaků, a to zejména u přestupků ohrožovacích, mezi něž patří i přestupek spáchaný žalobkyní. Z tohoto pravidla potom existují výjimky, které však musejí být odůvodněny určitými významnými okolnostmi. Žalovaná uvedla, že v projednávaném případě žádné takové okolnosti neshledala, předtím správní orgán I. stupně namítanou nefunkčnost internetového obchodu a skutečnost, že na webu nikdo nenakupoval, rovněž nepovažoval za podstatnou (strana 7 jeho rozhodnutí). Nejvyšší správní soud pak v bodě [17] zrušovacího rozsudku konstatoval, že *„nelze ani říci, že se stěžovatelka měla ke společenské škodlivosti vyjádřit sama, neboť v nynější věci nešlo o žádnou zcela výjimečnou situaci, která by si takového posouzení z iniciativy správního orgánu vyžádala ... V nynější věci nadto do značné míry otázka formálního znaku přestupku a jeho společenské škodlivosti splývá.“*
59. Krajský soud proto dospěl k závěru, že pro naplnění nejen formálního, ale i materiálního znaku předmětného přestupku je podstatné, že došlo k ohrožení zájmu společnosti na ochraně spotřebitele před následky nekalých obchodních praktik, a to zákonem předvídaným jednáním jako takovým bez ohledu na to, zda konkrétní spotřebitel byl takovou praktikou přímo zasažen či nikoli. Škodlivý následek coby znak skutkové podstaty přestupků se totiž nemusí projevit materiálně, obvykle je vyjádřen samotným faktem porušení povinnosti, s nímž v podstatě spadá v jedno. V daném případě šlo o ohrožovací formu následku, která v podstatě znamená vyvolání stavu, který představuje pro objekt přestupku (tj. pro zájem společnosti chráněný zákonem) hrozbu jeho poruchy, resp. stav nebezpečí.
60. Krajský soud tedy uzavírá, že za situace, kdy bylo postaveno na jisto, že na webových stránkách žalobkyně se v době kontroly nacházelo uživatelské prostředí internetového obchodu s výběrem zboží, možností objednávky zboží, všeobecnými obchodními podmínkami, dle kterých se nákup na stránkách prováděl právě přes internetový obchod vložím zboží do košíku, vybráním způsobu platby a dokončením objednávky, a když po odeslání objednávky bylo její přijetí automaticky potvrzeno, přičemž k uzavření smlouvy mezi žalobkyní a zákazníkem došlo dle VOP potvrzením přijetí objednávky, lze jí spáchaný přestupek popsany shora považovat za jednání ohrožující zájem společnosti na ochraně spotřebitele před následky nekalých obchodních praktik bez ohledu na to, zda jím k ohrožení konkrétního spotřebitele došlo či nikoliv. Žalobkyně tvrzené skutečnosti tak nesvědčily o existenci okolností, které měly vliv na míru společenské škodlivosti zjištěného deliktního jednání, a proto nevyloučily naplnění materiálního znaku přestupku.
61. Lze dodat, že krajský soud nesdílí názor žalobkyně, že „průměrně inteligentní spotřebitel“ byl dostatečně informován o tom, že předmětný internetový obchod byl

nefunkční. Za „průměrného spotřebitele“ se bezpochyby považuje osoba průměrně informovaná, pozorná a rozumná, přičemž průměrnost spočívá ve vyloučení extrémních poloh. Na jedné straně se nejedná o spotřebitele, kterého je zapotřebí chránit jako malé dítě, aby se mu náhodou něco nestalo, protože nemá vlastní rozum a je závislý toliko na tom, co za něj někdo rozhodne, na druhé straně se však nejedná ani o spotřebitele, který by zcela a vždy měl porozumět i všem nepřesným (nejednoznačným či nejasným) sdělením a informacím prodávajícího. Jak bylo popsáno shora, žalobkyní zveřejněná informace o dodání zboží byla rozhodně nejasná a nejednoznačná.

62. Pokud jde o námitku podjatosti, která byla obsahem desátého žalobního bodu, v níž žalobkyně namítla, že její zmocněnec podal dne 22. 8. 2018 stížnost proti nesprávnému úřednímu postupu a námitku podjatosti proti konkrétním úředním osobám, o které nebylo rozhodnuto, Nejvyšší správní soud ve svém zrušujícím rozsudku uvedl, že *„nebyl důvod část stížnosti ze dne 22. 8. 2018 hodnotit jako námitku podjatosti, o níž by musel rozhodnout nadřízený orgán. Takový postup, navzdory tomu, že námitka není na první pohled způsobilá zpochybnit nepodjatost rozhodujících osob, by totiž zcela neúčelně oddaloval naplnění hlavního účelu správního řízení, tj. vydání rozhodnutí bez zbytečných průtahů“*. A dodal, že *„pokud správní orgán skutečně vyhodnotí podanou námitku jako na první pohled nedůvodnou nebo dokonce ji vyhodnotí tak, že o žádnou námitku podjatosti ani nejde, nese riziko, že podjatost bude nakonec shledána až v rámci opravných prostředků proti rozhodnutí ve věci samé, včetně řízení o žalobě proti správnímu rozhodnutí. Účastníkovi řízení totiž přirozeně zůstává zachováno právo námitku podjatosti rozhodujících úředních osob uplatnit i v rámci opravných prostředků proti meritornímu rozhodnutí“*.
63. Krajský soud proto k tomuto žalobnímu bodu v podrobnostech zcela odkazuje na jeho vypořádání ve zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 10 As 301/2020-29.

Další žalobní body:

64. K prvnímu žalobnímu bodu týkajícímu se rozhodování správních orgánů o spotřebitelském podnětu krajský soud ve shodě se správními orgány konstatuje, že předmětem správního řízení nebyl spotřebitelský podnět, ale kontrola provedená u žalobkyně a z ní učiněná zjištění správního orgánu I. stupně. Nadto krajský soud poznamenává, že podaný spotřebitelský podnět nesměřoval výlučně k internetovému obchodu www.univr.cz, jak tvrdila žalobkyně, ale dle svého označení upozorňoval na nekalé obchodní praktiky společnosti DOMARA, s. r. o., a její jednatelky a z jeho obsahu nevyplývá, že by směřoval výlučně proti internetovému obchodu www.univr.cz. Krajský soud též přisvědčil správním orgánům v tom, že rozsah jejich kontrolní činnosti není omezen způsobem, který žalobkyně naznačovala v žalobě, tedy že v případě podání spotřebitelského podnětu jsou kontrolní orgány omezeny v rozsahu kontroly obsahem podnětu. S ohledem na znění § 5 odst. 1 zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole, ve znění pozdějších předpisů, jsou kontroly zahajovány z moci úřední, a to jedním z úkonů uvedených v § 5 odst. 2 téhož zákona. Ačkoli tedy spotřebitelský podnět nebyl nutný k zahájení kontroly, jejímž výsledkem je napadené rozhodnutí, je z něj patrná souvislost s provedenou kontrolou, neboť byl kontrolován internetový obchod provozovaný v podnětu označenou společností, tj. žalobkyní. Krajský soud tedy uvedenou námitku neshledal důvodnou.
65. Stejně tak nemohl krajský soud přisvědčit ani druhému žalobnímu bodu týkajícímu se neprovedení kontrolního nákupu v internetovém obchodě dotčeném spotřebitelským

podnětem. Jak bylo popsáno výše, správní orgány nejsou ve své kontrolní činnosti omezeny podanými podněty a prováděné kontroly tak s nimi souviset nemusí. V projednávané věci spotřebitelský podnět směřoval proti praktikám společnosti provozující kontrolovaný internetový obchod a jednatele této společnosti.

66. Krajský soud nemohl přisvědčit ani třetímu žalobnímu bodu namítajícímu záměnu internetových obchodů žalobkyně, dle níž měl správní orgán svévolně zaměnit internetové stránky <http://domara.webnode.cz> za stránky www.domara.cz, které pak byly předmětem kontroly. Součástí správního spisu jsou námitky žalobkyně ze dne 12. 9. 2017, kde sama uvedla, že provozuje internetové stránky www.domara.cz s přesměrováním na stránky <http://domara.webnode.cz>, přičemž důvodem přesměrování je poskytnutí webové aplikace zdarma. Skutečnost, že žalobkyně provozuje podnikatelskou činnost na stránkách, které byly předmětem kontroly, potvrzuje i fakt, že na stránkách <http://domara.webnode.cz> byly umístěny obchodní a dodací podmínky, které „*upravují vzájemná práva a povinnosti smluvních stran vzniklá na základě a v souvislosti s kupní smlouvou uzavíranou v českém jazyce prostřednictvím internetového obchodu dostupného na webové stránce umístěné na adrese <https://www.domara.cz>*“. Z výše uvedeného tedy vyplývá, že se nejednalo o změnu řízení v tom smyslu, jak uvádí žalobkyně, ale pouze o změnu v označení kontrolovaného internetového obchodu, neboť ze správního spisu a vydaných rozhodnutí vyplývá, že předmětem kontroly byl po celou dobu jeden a tentýž internetový obchod. Správní orgán I. stupně tak nepochybil, když nevydal rozhodnutí o změně předmětu řízení, jak požadovala žalobkyně.
67. Žalobkyně nemohla být úspěšná ani v dalších částech tohoto žalobního bodu, které poukazovaly na nedostatek důkazů, jež by podporovaly skutečnosti opravňující správní orgán I. stupně k výše popsané záměně kontrolovaných obchodů. Žalobkyně k tomu uvedla, že internetový obchod na stránkách www.domara.cz vznikl více než tři měsíce po provedení kontrolního nákupu v internetovém obchodě <http://domara.webnode.cz>, přičemž se jedná o zcela nový internetový obchod a nikoli o obchod přemístěný z posledně uvedených stránek. Krajský soud k tomu odkazuje na výše uvedené, tedy že se nejednalo o změnu předmětu řízení, a tak o ní nemuselo být rozhodováno. V takové situaci nebylo nutné, aby si správní orgány opatřovaly a následně hodnotily důkazy odůvodňující změnu kontrolovaných stránek. Tvzení žalobkyně, že internetový obchod provozovaný na internetových stránkách www.domara.cz byl spuštěn po provedeném kontrolním nákupu, není v rozporu se zjištěným a výše popsaným skutkovým stavem. V projednávané věci totiž došlo prostřednictvím posledně uvedených internetových stránek k přesměrování na stránky <http://domara.webnode.cz>, a tím bylo zprostředkováno spojení na kontrolované internetové stránky. Vzhledem ke skutečnosti, že v průběhu správního řízení nedošlo ke změně kontrolovaného obchodu, s ohledem na tvrzení žalobkyně samotné, že z kontrolovaných stránek došlo k přesměrování na stránky <http://domara.webnode.cz> z důvodu využívání aplikace zdarma a absence důvodných pochybností o vztahu internetových stránek www.domara.cz a <http://domara.webnode.cz>, nepovažoval krajský soud za nezbytné vyhotovovat ve věci znalecký posudek z oblasti informačních technologií.
68. Ani čtvrtému žalobnímu bodu nemohl krajský soud přisvědčit. Žalobkyně poukazovala na skutečnost, že správní orgán I. stupně v odpovědi ze dne 4. 9. 2017, č. j. ČOI 117486/17/2700, na spotřebitelský podnět informoval podatelku podnětu o kontrolních zjištěních u žalobkyně a že jejím jednáním došlo k porušení zákona na ochranu

spotřebitele. V tom žalobkyně spatřovala předjímání rozhodnutí správním orgánem I. stupně, zasahování do její pověsti a následný zaujatý přístup žalované. K tomu krajský soud uvádí, že ke sdělení uvedených informací správním orgánem I. stupně došlo dle jeho vyjádření zkopírováním části textu a za tuto chybu se žalobkyni omluvil, jak vyplývá z jeho sdělení ze dne 10. 10. 2017, č. j. ČOI 124983/17/2700. O uvedené chybě informoval i podatelku podnětu. V uvedeném jednání správního orgánu, který poskytl přinejmenším zavádějící informace podatelce podnětu, lze spatřovat pochybení, ovšem nelze z něj bez dalšího dovozovat zaujatost a nezákonnost napadeného rozhodnutí. Tvrzení žalobkyně, že v uvedeném pochybení lze spatřovat podřízení správního řízení jedinému cíli, a to jejímu potrestání, nelze z ničeho dovodit, a ani žalobkyně jej nepodpořila relevantními skutečnostmi, příp. důkazy. K části námitky týkající se jednání samotné podatelky podnětu po sdělení chybné informace správním orgánem (rozšiřování nepravdivých informací po internetu) krajský soud konstatuje, že z ní nevyplývá, jaká veřejná subjektivní práva žalobkyně měla být v tomto směru přímo žalovanou porušena a ani žalobkyně je nekonkretizuje. Námitka je tak i v této části nedůvodná.

69. K pátému žalobnímu bodu, dle kterého správní orgány mařily spojení kontroly a následujícího správního řízení se spotřebitelským podnětem, krajský soud odkazuje na vypořádání žalobních bodů I. a II., kde je shrnut vztah spotřebitelského podnětu a následně provedené kontroly.
70. V osmém žalobním bodě namítala žalobkyně neprojednání a nerozhodnutí o některých jejích návrzích podaných a doručených správnímu orgánu I. stupně před vydáním prvostupňového rozhodnutí. Skutečnost, že správní orgán založil do správního spisu jemu určená podání žalobkyně se zpožděním, jak uvádí žalobkyně, je mezi účastníky soudního řízení nesporná, což vyplývá z části Ad I. napadeného rozhodnutí. Sporným je však dopad tohoto pochybení na zákonnost napadeného rozhodnutí. K tomu krajský soud připomíná, že správní řízení v I. a II. stupni tvoří jeden celek, a proto nedostatky učiněné v prvostupňovém řízení a rozhodnutí lze zhojit ve správním řízení ve II. stupni. V souvislosti s tím odkazuje krajský soud na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2008, č. j. 2 As 20/2008-73, v němž tento soud konstatoval: „*[D]ále se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou, zda změnou rozhodnutí podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu je možné doplnit absentující výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Zde je nutno především zdůraznit, že správní řízení tvoří v zásadě jeden celek od jeho zahájení až do právní moci konečného rozhodnutí, a že tedy v zásadě není vyloučeno, aby odvolací správní orgán (zde stěžovatel) napravil vady řízení před správním orgánem prvního stupně, stejně jako rozhodnutí v něm vydaného.*“
71. V daném případě byla podání žalobkyně do správního spisu založena až po vydání prvostupňového rozhodnutí, k posouzení jejich obsahu však došlo v rámci odvolacího řízení a podání tak byla žalovanou vypořádána. Pochybení správního orgánu I. stupně tak bylo postupem žalované zhojeno. Krajský soud proto ani této námitce nepřisvědčil.
72. V devátém žalobním bodě žalobkyně namítla, že správní orgán I. stupně nevydal první rozhodnutí (příkaz) do 30 dnů, nýbrž až dne 23. 7. 2018, když poslední předcházející úkon učinil dne 10. 10. 2017. Ve vyjádření k žalobě k tomu žalovaná uvedla, že „*žalobkyně v tomto bodě opomněla uvést i další okolnosti, pro které nemohlo být řízení zahájeno do 30 dnů od sdělení o vyřízení námitek proti kontrolnímu zjištění ze dne 10. 10. 2017. Těmito okolnostmi se rozumí opakovaná podání žalobkyně související s provedenou kontrolou.*“

73. Krajský soud k uvedenému konstatuje, že lhůta 30 dnů pro vydání rozhodnutí podle § 71 odst. 3 správního řádu, která je tzv. lhůtou instruktivní, dodržena nebyla. Nelze v tom však spatřovat takové porušení práva na spravedlivý proces ve smyslu čl. 36 Listiny základních práv a svobod, z něhož by bylo možno vyvozovat nezákonnost či nesprávnost samotného správního rozhodnutí. Ostatně žalobkyně ani neuvedla, jakým způsobem tím byla na svých právech poškozena. Na výsledek v předmětné věci nemá uvedená okolnost žádný vliv.
74. Jedenáctý žalobní bod žalobkyně nazvala Porušení zásady volného hodnocení důkazů, které mělo spočívat v postupu správního orgánu I. stupně poté, co podáním ze dne 23. 8. 2018 navrhla provedení 10 nových listinných důkazních prostředků. Před vydáním prvostupňového rozhodnutí správní orgán I. stupně o nových důkazních prostředcích nijak nerozhodl a omezil se pouze na jejich okrajovou zmínku v odůvodnění svého rozhodnutí. Nestalo se tak však u všech důkazních návrhů. Žalobkyně zdůraznila, že zásada volného hodnocení důkazů nespočívá v tom, že správní orgán má na výběr, které navržené důkazní prostředky vyhodnotí a které nikoli.
75. Ani tuto námitku krajský soud důvodnou neshledal. Žalobkyní navržené důkazy v podání ze dne 23. 8. 2018 souvisely s jejími tvrzeními ohledně provozování internetových obchodů (VOP, evidence zákazníků, evidence objednávek, kontrolní objednávka, elektronická komunikace s poskytovatelem webu Webnode, přílohy prokazující, že internetové stránky obsahovaly upozornění na to, že jde o katalog). Správní orgány se sice explicitně nevyjádřily ke každému z těchto navržených důkazů jednotlivě, avšak přezkoumatelně uvedly, jak posoudily provozování kontrolovaných internetových stránek (viz shora). Z kontextu rozhodnutí správních orgánů je totiž zcela zřejmé, že samotné skutečnosti v těchto listinách uvedené nijak nezpochybňovaly, ale jejich význam, resp. obsah, hodnotily jinak, než žalobkyně. Nutno podotknout, že VOP již byly součástí správního spisu a šlo o jejich výklad; skutečnost, že nikdo další na předmětných internetových stránkách nenakupoval, správní orgány nijak nerozporovaly; sdělení poskytovatele webu Webnode nepovažovaly za významné, k čemuž uvedly, že žalobkyně mohla a měla místo e-mailu s potvrzením objednávky zaslat spotřebiteli e-mail s oznámením nefunkčnosti internetového obchodu; správní orgány rovněž nerozporovaly, že na několika místech byla uvedena informace o tom, že stránky slouží jako katalog, avšak podrobně popsaly, proč tato informace byla nedostatečná v návaznosti na další možný postup (možnost učinění objednávky) v internetovém obchodě. Nutno konstatovat, že další provádění důkazů těmito listinami bylo zcela nadbytečné. Prováděním nadbytečných důkazů by se přitom správní orgány dostaly do rozporu se zásadou procesní ekonomie, neboť zjišťování skutkových otázek bezvýznamných z hlediska právního posouzení věci by bylo v hrubém rozporu s efektivitou správního řízení.
76. V posledním dvanáctém žalobním bodě žalobkyně namítla nedostatečné zohlednění prokázaných polehčujících okolností. K tomu uvedla, že v jejím případě se jednalo o v pořadí již druhou kontrolu a teprve při ní byl zjištěn nedostatek. Taková skutečnost měla mít vliv na výši uložené pokuty, což se dle jejího názoru nestalo.
77. Ani tomuto žalobnímu bodu krajský soud nepřisvědčil, neboť při hodnocení jeho důvodnosti shledal, že odůvodnění výměry sankce je sice strohé, nicméně splňuje zákonné požadavky, protože výše uložené sankce je zdůvodněna způsobem, který nepřipouští pochybnosti o tom, že odpovídá konkrétním okolnostem daného případu.

Správní orgán I. stupně posoudil povahu a závažnost přestupku, jednání hodnotil jako nedbalostní a za polehčující okolnost ve prospěch žalobkyně označil to, že u ní porušení povinnosti bylo zjištěno poprvé. Krajský soud považuje určení výše pokuty za odpovídající ustanovení § 39 zákona o odpovědnosti za přestupky a připomíná, že v daném případě bylo možno za přestupek uložit pokutu do výše 5.000.000 Kč (§ 24 odst. 14 písm. d/ zákona o ochraně spotřebitele), přičemž žalobkyni byla uložena na její spodní hranici ve výši 10.000 Kč.

VII. Závěr a náklady řízení

78. S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.

79. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaná náhradu nákladů nenárokovala a ze spisu nevyplývá, že by jí v průběhu soudního řízení nějaké náklady nad běžnou úřední činnost vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.)

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 27. srpna 2021

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu